

Korona zrcalo: zrcalo tudi siceršnjega pomanjkanja pravega sodelovanja med učitelji in starši

Meta Prezelj Manfreda, učiteljica angleščine, OŠ Franceta Bevka Tolmin

Že vse od prvega septembra dalje smo se tako učitelji, učenci kot tudi starši po tihem spraševali, s čim nam bosta postregli tokratna jesen in zima. Iz medijev je bilo vseskozi več kot očitno, da si večina želi klasičnega pouka v šoli kljub tveganju za zdravje, ki ga ta s seboj prinaša. Kot učiteljica angleščine sem se zato odločila deliti svojo osebno izkušnjo v času spomladanske karantene (morda se bo ta sedaj spet ponovila), saj se mi zdi, da le-ta zelo lepo in nazorno oriše tudi siceršnje pomanjkanje dobrega sodelovanja med učitelji in starši.

Linčajmo učitelja?

Tudi brez korona epidemije kot učitelj ni težko videti, da se v primeru otrokovih težav redko kateri starš danes po pomoč in nasvet obrne – najprej! – na učitelja. Veliko pogostejše je praksa žal taka, da morebitna nesoglasja med učiteljem in starši najprej ureja razredni predstavnik staršev preko razrednika, neredko se vpletejo še šolska svetovalna služba, ravnatelj(ica), ki pač mora skrbeti za dober ugled šole. Če ima učitelj res (ne)srečo, mu anonimna prijava na vrat nakoplje celo šolskega inšpektorja ali medije. Le kako naj se brani, če pa največkrat sploh ne ve, kaj se kuha in kaj je naredil narobe (če sploh kaj)? Zakaj bi mu sploh dali priložnost, da pove tudi svojo plat zgodbe, če pa VSI (imen velikokrat nikoli ne izveš) pravijo, da je domačih nalog preveč, da je snov prezahtevna in da se s tem učiteljem itak ne da nič zmeniti (če je kdo to seveda sploh že poskusil)?

V korist otroka?

Starši seveda nedvomno (mislijo, da) delujejo v korist otroka, a ob tem velikokrat ne vidijo, da škode ob tovrstnemu načinu reševanja morebitnih nesoglasij ne utrpi le učitelj in njegov ugled, pač pa predvsem njihovi lastni otroci. Že zgodaj se jih namreč uči, da se je bolje skriti za nekom kot pa odkrito in na primeren način povedati svoje mnenje in težavo z nekom reševati na konstruktiven način. Poleg tega znajo nekateri otroci to s pridom izkoriščati. Od medsebojnega sodelovanja bi vsi imeli (naj)več – učitelj bi pridobil pomembno povratno informacijo o svojem delu in tako morda imel priložnost kakšno stvar spremeniti, starš pa bi prispeval pomembno informacijo o svojem otroku, s katero učitelj morda ni seznanjen, in tako otroka spoznal tudi v drugi luči. Od dobrega medsebojnega sodelovanja ena na ena bi nedvomno pridobili vsi.

Status quo brez izhoda?

Ko včasih poslušam svoje kolege, neredko zaznam »strah« pred starši (morda podobno nerazumen,

kot je »strah« staršev pred učitelji?). Bodi tiho, da ne pride mama v šolo. Daj mu višjo oceno, da si ne nakoplješ staršev na glavo (mogoče celo odvetnikov?). Stalno mi hodi škatle lomiti na pogovorne, poln kufer je imam. Ja, namensko uporabljam pretežno ženski spol, žal moram reči, da sem imela z večino očetov na pogovornih urah do sedaj veliko bolj pozitivne izkušnje (morda ker je bilo teh malo). Vidite ironijo? Starši ne upajo do učitelja, ko pa pridejo, se pa pridejo kregati? Mar ni pričakovan in logičen odziv učitelja obramba z napadom? Da ne bi bilo pomote, svojih stanovskih kolegov, ki delujejo na ta način, še zdaleč ne branim, saj se je gotovo možno odzvati tudi drugače. Manj prvinsko, manj nagonsko. Bolj razumsko. Stopiti s piedestala (ki ga danes ni več), korak nazaj, če je potrebno, tudi dva. V korist učenca, posledično pa tudi v svojo lastno. Veliko učiteljev tega žal (še) ne zmore (raje verjamem, da ne zmore, kot da noče), saj so se tudi sami skozi leta ujeli v razmišljanje, da bodo s tem škodili svoji avtoriteti (katere definicija se je skozi leta nedvomno spremenila). Status quo brez izhoda?

V upanju, da bo moja jesenska korona izkušnja drugačna (boljša?) od spomladanske

Precej podobno situacijo je odražala tudi moja spomladanska korona izkušnja. V času karantene sem namreč kot učiteljica največkrat iz medijev, občasno preko klica razrednika določenega učenca, dobila informacije, da je vsega preveč, da otroci obupujejo, da ne zmorejo vsega, da učitelji pošiljamo preveč gradiva. Logično so sledila navodila pristojnih, da naj zmanjšamo količino poslanega gradiva na dve tretjini, morda celo na polovico. Hkrati pa sem kot mama spremljala povprečnega petošolca, ki je v dobrih dveh do treh urah prišel skozi vse, kar je učiteljica dnevno pošiljala. Potem sva popoldan porabila še kakšne pol ure, da sva skupaj pregledala, da je res naredil vse. Verjamem, da so si otroci različni, a tako zelo pa spet ne. Tisti, ki dejansko ne zmorejo in jim je preveč, so v manjšini. Tu je na starših, da trezno pre-

sodijo, kdaj njihov otrok dejansko ne zmore in kdaj bi raje imel več časa, da počne kaj drugega, njemu bolj ljubega. S poudarkom na trezno. In ko pride do tega, bi si kot učiteljica želela, da se oglasio in se najprej obrnejo name, da skupaj poiščemo ustrezno rešitev. Ker verjamem, da še veliko učiteljev razmišlja po-

dobno, ob koncu članka delim še svoje razmišljanje v rimah. Nastalo je med spomladansko korona krizo, a verjamem, da je še (oziroma zdaj spet) aktualno. Morda ni preveč utopično pričakovati, da bo komu dalo misliti in bo spremenil svoj način razmišljanja in delovanja na bolje. Starš, učitelj, učenec. Kdorkoli.

Korona zrcalo

Koronavirus vrata šol v marcu je zaprl,
običajni pouk s tem v kali je zatrl.
Učitelji vse od takrat le na daljavo,
skušamo znanje učencem vlivati v glavo.
Situacija zares tudi zdaj ni bistveno drugačna,
otroška ušesa znanja so zelo različno lačna.
Nekateri so takoj zgrabili
in se novega načina hitro priučili,
medtem ko njihovi sošolci so se nekje vmes
povsem in dobesedno izgubili.
Sprva je bil problem tehnologija,
saj vsi doma morda le nimajo wi-fija.
Šola računalnike v izposojno ponudila je kot možnost,
tu tisti najbolj tihi zamudili so priložnost.
Že dolgo časa na vseh koncih prav tako odmeva,
da učitelj vendarle preveč zahteva.
Da bo treba ga še bolj vztrajno za rokav pocukat,
ker otroku pač čez ramo starš še večkrat mora zdaj pokukat.
Kaj tako zelo je zdaj drugače,
da veliko staršev tako po zraku skače?
Ni naloga starša, da z otrokom sedi in glavo si razbija,
če tuja mu je praksa in tudi teorija.
Nihče od starša ne zahteva,
da snov doma z otrokom vso predelat se loteva.
Bilo pa bi lepo in prav,
da otroka spodbudi,
da učitelju se oglasi,
da od njega razlago dobi.
Da ob strani mu stoji,
da ga spodbuja in nadzira,
po potrebi zakriči,
če otrok dogovora se ne drži!
Če pa otrok resnično obupuje
in energije res mu že zmanjkuje,
da starš učitelju (ne ravnatelju in medijem) napiše
in situacijo doma nazorno in prijazno oriše.
Da komunikacija z učiteljem stalno poteka
in skupaj tako reši vsaka se prepreka.
Tega v naši šoli danes vedno je premalo,
trenutna situacija le lepo je zrcalo.
Če starš je tiho, ker učiteljeve palice se boji,
naj vam zaupam, da že dolgo je več ni.
Že dolgo dolgo let nazaj se je zlomila,
drugemu načinu vzgoje in izobraževanja pot je prepustila.
Učitelji (večinoma!) prijazni, razumevajoči, ne zamerljivi smo ljudje,
a žal le malokrat imamo priložnost, da se to tudi razve ...
Dajte nam jo in vse skupaj lepše in boljše bo za vse ...